

ELŐFIZETÉSI DÍJ,
helyben kézhez hordva:
Egész évre . . . 8 frt.
Fél évre . . . 4 " "
Negyed évre . . . 2 " "
Hirdetéseket és nyilvántartási közleményeket a kiadóhivatal mérőskötő árjegyzék szerint számít.
Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partlits könyv- és könyvnyomtatás a város házában épületben, hová az előfizetések és hirdetések küldendők.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ,
visszafele szállítással:
Egész évre . . . 8 frt 60 kr.
Fél évre . . . 4 " 30 " "
Negyed évre . . . 2 " 15 " "
Hirdetéseket lapunk számára a foyvárosi valamint minden nagyobb külföldi hirdetői irodák elvállalnak.
Szerkesztőségünk irodája: Sötét-utca és a csendes-utca sarkán. Hofmayer-féle házban hová minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Belső munkáinak a közlésnek nem számítanak vissza.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön. Egyes szám ára: 10 krajczár. Minden csütörtöki számhoz egy felívre terjedő könyvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolatik melléklet gyanánt.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

„ZOMBOR és VIDÉKÉ”-re.

E hó végével félve lesz annak, hogy lapunkat megindítottuk. E félév alatt a legönérzesebb, de egyszerűségi a leghaladatlabb elvek mellett küzdöttünk. Kitzítottuk a szabad szónak, a független gondolkodásnak, az igazság zászlóját. Ezért bennünket a nagy közönség rokonszévvel s jóindulattal ajándékozott meg. Mindenfelől, a közönség minden rétegéből, felülről és alulról hallottuk az elismerés nyilatkozatait. Csupán egyet nélkülöztünk, egyet a mi pedig életünkre nézve döntő befolyást gyakorol, egyet, a mi álláspontunkat megszilárdította volna: a közönség nagy mérvű pártolását!

Mert nem panaszkodhatunk, hogy pártolásban nem részesültünk volna. Igenis vannak s lesznek pártolóink, a kik nemcsak díszesréttel, de anyagi erővel is elősegítik működésünket. Csakhogy — mint fentebb mondtuk — a független sajtó arra a haladatlann szerepre van kárhóztatva, hogy közepette az elismerésnek anyagilag meddő viszonyokkal álljon örökös harcban. Nem találkozik macedonás, a ki biztos létalappal megteremtene, s maga a nagy közönség csak fukar kezekkel nyújtja a megelhetés száraz kenyereit. Ilyen a független sajtó sorsa, ilyen fóké a vidéken.

Hogy mindazonáltal mért folytatjuk e szerepet, mért haladunk tovább is a rögös ösvényen, mért akarunk tovább is zászlóvivői lenni a tisztá meggyőződésnek, daczára annak, hogy reményünk

sem lehet nagyobb mérvű pártolásra: azt röviden elmondjuk.

Nem indítottuk meg lapunkat anyagi célekből. A szellemi cél felé teljes erőnkkel törekedtünk, s ha meg se közelíthettük azt, de egy-pár lépéssel közelebb jutottunk hozzá: ez adja az erőt s kitartást a további küzdelemre.

Nem akarunk tömjént, nem akarunk papsot, nem kívánunk hasznót! Azt kívánjuk, s azt kívívjuk magunknak, hogy a közönség azt mondja rólunk: bátran szól s igazat mond! Ha a bátor szólás s igazmondásnak az a sorsa, hogy folyton az anyaggal álljon harcban: ám legyen! Aspera nec terrent!

Bizalommal fordulunk azért eddigi t. előfizetőinkhez: méltóztassanak előfizetéseiket megújítani s ezáltal ügyünket céljához közelebb segíteni.

Főleg pedig azt kell hangsúlyoznunk t. előfizetőink előtt, hogy az előfizetéseket ne utólag, hanem a szó értelmében előlegesen eszközöljék, hogy a nyomtatandó példányok iránt tájékozva legyenek.

A szerkesztőség és a kiadóhivatal.

Irodalom.

Azt keseregjük, azt nyögjük folyton-folyvást, hogy nincs, — még jobban azt, hogy nem pártolják. S valóban ketségbe kell esnünk, ha megismerjük irodalmi viszonyainkat. Talán egész irodalmi történetünk nem mutat viszonylag oly sivár körzakot föl, milyen a jelenlegi.

Sem a tudományos, sem a széppróza, sem a drámai, sem a költői irodalom nem virágozik. S nem mintha nem volnának tudósaink, vagy íróink, köl-

tóink . . . Vannak fölös számban. Van köztük elismert s van félreismeret. Egyiknek is, másinak is mosolyog a műza, de nem mosolyog a nagy közönség. A könyvkereskedés pang, elcsöködik iskolakönyvek- papír s toll elárusításából. Könyveket kevés ember vásárol.

De olvérge is, mi oka annak, hogy az irodalom oly nagymérvű hanyatlásnak eredt? Hogy nem produkálunk, s a nagy közönség nem veszi azt, a mit produkálunk?

Vajjon miért nem pártolják az irodalmat? Mivelten nemzet vagyunk?

Miként lehetséges az, hogy míg a külföldön a legsilányabb regény is 30—40 kiadást ér, — nálunk a legjelebb is alig kettőt?

Azt mondaná valaki, hogy kevesen vagyunk. Pedig egy millió ember van közöttünk, ha több nem, a ki gazdaság, műveltség tekintetében a kor színvonalán áll.

Mi kimondjuk a vádat: s z ü k k e b l ü e k vagyunk!

Ha báról, czirkuszról van szó, oda elmenni, ott pénzét költeni mindenkinek módjában áll, de egy könyvet megvenni, arra nincs kedvünk, nincs pénzünk, nincs időnk. A honoratior azzal védi magát, hogy ó napestig íróasztala mellett görnyed, vagy hivatast végi . . . a nejlőr s gyermekeiről semmit sem szól. A kereskedő egész nap üzletében foglalatokodik, könyvre mi szüksége van . . . a nejlőr s gyermekeiről ez sem szól. A földbirtokos a szántóföldekben, a tanyán, a szállásán ügyel munkásaira, s nagy gondot okoz neki, hogy a jég el ne verje vetését, — neki hát mire való a könyv . . . a nejlőr s gyermekeiről hallgat. A gazdag magázó annyira unatkozik, hogy még valami könyvvel is tetézni unalmát — töle igazán áldozat volna. A mágnás a turfon, a vadászaton, a fűrdeben s a kártyaasztalnál szórakozik, — s azért mágnás hogy ne kelljen könyvet olvasnia . . .

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

DALOK.

I.
Tavaszi nap ragyog, fénylik,
Hegyen, völgyön, rónán végig,
Zöld levélén, felhőszeleén,
Itt is, ott is pompafényben,
Megesillan a feske szárnyán,
— Kicsi gyermek szemszugarán.

Tavaszi nap fonn az égen,
Mosolyog a mindenségben.
Tavaszi dal erdön, berken,
Madárrajon a szivemben.
En is zengén oly vidáman,
— Kicsi angyalok karában.

Tavaszi nap, oh ragyogj csak,
Utján e kis angyaloknak!
Virág nyíljék nekik szépen,
Egész nyáron, egész éltén.
S dalvirágot oh hadd szórjak
Utján e kis angyaloknak!

II.
Az a költői csak, a mi szép:
Virágos hogy, völgy — csillagos ég,
Ragyogó sugarak — fényes szemek,
Báránnyelűesek — kis gyermekek.

Az a költői csak, a mi szép:
Bübbajos oshang; édes beszéd,
Szeretők csókja, zenő dalok,
— S bímbonyi kis száj, a mint gagyog . . .
Az a költői csak, a mi szép:
Érteni egymás tekintetét,
Híven megosztani, mit a nap ál,
— S kis gyermek ajkán: „jó éjszakát!”
Domotör Pál.

Mindennapi történet.

Aulus Agerius jogász volt; Numerius Negidius ellenben philozofus.
Agerius még csak a római jogot, Negidius ellenben már Schlegel és Kantot tanulmányozta. Ebből következik, hogy Agerius, — ki ezen perünkben a felperes szerepét viszi, — soha se képzelte volna, miszerint viadicató ellenében valaki mást is tehet, mint contravindicatót, Negidius, az alperes pedig fölbotte sokat épített a „reine Vernunft”-ra. De lassuk melyeknek volt igaz a? Agerius a uscivilében nem talált egyetlen paragraphust se, mely megtiltotta volna neki, hogy egy — az (alperes részéről) hexametereket, a (felperes részéről) könnyű jambusok tömkelegében Paulin néven emlgetett — lányka iránt gyengéd érzelmeket tápláljon szivében.
Negidius sem talált a neblőkész Kant „Metaphisiká”-jában olyas állítást, mely Paulin kisasszony iránt érzett szerelmét kárhóztatva volna. S minthogy egyrészlről sem tűnt fel valamely morális akadály, mindkettőt egyenlő mérvben, egyenlő joggal lett szerelmessé egyetlen lánykiba.

Elején tehát rendén folyt a dolog.

Negidius melegen udvarolt szive bálványának. Agerius forrón vallott ugyanannak kirrhatatlan szerelmét. Paulin kisasszony azonban sem a ius Romanum, sem Kant és Schlegel elveit nem ismeré. Nem is kuttatta ezek szerint, mi a jogos s mi az igazságos? 16 esztendő lányka volt, a ki tudta, hogy Negidiusnak még csak 2 éve Ivan hátra tanulmánya bevégszésére, míg Ageriusnak 6. De azt is tudta, hogy az életben mindig nagyobb értéket képvisel egy doktor úriis, mint egy szerény diák-fejedelem. Csak hogy ép ez a tudat zavarta meg szivét, — esztét nem. T. i. szive már most nem tudta melyik felé hajoljon, mig esse bálcen a neutrális tért kereste. A 2 esztendő rövidsége ellenében a szerény állás, a 6 esztendő hosszúsága ellenében a magash cím, váltakozva harcolt. Paulin kisasszony esse azt határozá, hogy mig döntő határozatot képes hozni, egyenlő odaadást tanúsítson imádó iránt. S a lányka egészen a mai kor szülötte volt. Nyilvánvaló volt elötte, hogy egy leányunk a társadalomba legelő utja: a férjhezmenés. Megparancsolta tehát szivének, hogy néma legyen, a mig az első célját el nem érte. Ma így van divatban, hogy előbb házassodnak, aztán szeretnek.

Valamely jól nevelt leányka a férfiak ellenében csak úgy védelthi magát, hogy két „választ” tanul be. T. i. minden vallomásszerző állításra azt feleli: „szép bók” . . . A tulajdonképeni vallomásra azt feleli: „beszéljen a mamával” . . .

Paulin kisasszony egész a kétségbeesésig fölözötte imádóit, ezzel a „választ”-szal. Sem Agerius, sem Negidius soha nem tudott olytén tölmécselőst adni szive érzelmének, hogy Paulin rá ne mondta volna: „köszö-

Ki olvas lát könyvet?

A szegény ember!

A szegény tanuló, a ki összekuporgatott fillérein veszi meg. A szegény kereskedő-segéd, a ki napestig izzad keresményeért; az imok, a kinak a körme kopik le a sok körmölésben, de azért könyvet vesz, ha szaksége van rá, s van rá, mert vesz; a szegény varróleány, a ki összeszarkálja útjait egy jó regényért, s végre könyvet vesz leginkább, legelőbb: az író maga. Ma-holnap nem a közönségek iram, hanem az írónak. Ha dícsőséget szerzünk, nem a közönség, az írók adják ki, s ha nem adják ki ok, soha se szerezzük meg.

Mindzek szegény emberek.

Ezek a könyvvásárlók nem sok jövedelmet hoznak a könyháza.

A könyvkiadás manap kétségbejött küzdelem a közönséggel, melyet fogni kell arra, hogy a könyvet vegye.

A ki ma költeményét adja ki, az úgy fogdosza rá a vevőket, mint régebben a katonákat. S milyen lesz az az íróra nézve, hogy termékeit semmire se becsülék.

De sikerült — tegyük föl — annyi bevételt fognia, hogy könyvét kiadhatja, akkor előállnak az írók s nem a közönség, s elovassák az írók s nem a közönség, s megbírálják az írók, de nem a közönség! Ha ugyan az írók is megbírálják. Mert az író is gyarló ember, s ilyen meddő viszonyok között nem csoda, ha keblét a kenyérfirigység kigózza lakja.

Olykor a könyvek kiadatnak, s senki által sem olvastatnak, s eltűnnek úgy, mint a permeteg eső, melynek hováhamarabb nyoma sincs. Az írók azt se mondják róla, hogy élt, s azt se, hogy meghalt. S még jó, ha azt mondják hogy élt, vagy hogy meghalt. Ime ilyenek a mi irodalmi viszonyaink. S nem igaz-e akkor, hogy mind eltűnés-tette pályáját, az a ki íróvá lett?

KÜLÖNFÉLÉK.

Mai számunkból a „regény-csarnok” nyomdai akadályok folytán elmaradt, s kivételesen a vasárnapi számunkkal jó. Kérjük ezért olvasóink szíves elnézését.

Dr. Haynald János kalocsa-i bíboros-érseknek, a bérmálási szentségek kiosztása végett folyó évi június hó 24-én Zombor sz. kir. városába érkezett alkalmából rendező ünnepélyességek sorozata a következő: június hó 24-én: I. Ő Eminenciája a dél előtti órákban hajóval Bezdánba fogván megérkezni, itt a megye területén a megyei alispán által fogadtatni és ez által, úgy az ott egybegyűlendő megyei diszkisérlet által Zombor városába kísértetni fog. A város határára érve harangozás és mozdálványokkal üdvözöltetik Ő Eminenciája II. A város határára a város elköloségei élén Ő Eminenciáját a városi polgármester fogja üdvözölni. III. A polgármester üdvözölő szavai után folytonos harangozás

és mozdálványok között a kísérő díszmenet a következő rendben vonul be: 1. Két lovas rendőr teljes díszben. 2. 24 földmivés löhátan közömben nemzeti lobogókkal. 3. 6 lovas rendőr teljes díszben. 4. A tüzeltő zenekar folyton zenélve. 5. 12 tüzeltő löhátan teljes díszben. 6. 15 ur lovar magyar díszben, közülök egyik a többi előtt lovagolva a városnak kibontott zászlójával kezében. 7. A polgármester egy tanácsbelivel nyitott hintóban. 8. Ő Eminenciája a bíbornok-érsek kísérő papjával szintén nyitott hintóban. A hintó nyílása mellett jobbról a városi főkaptány, balról az alkaptány löhátan teljes díszben. 9. A többi fogatok tetszés szerinti rendben egymástól legalább 5 méter távolságra. 10. 4 lovas tüzeltő az usolsó fogat után, 11. 2 lovas rendőr. A menet a bezdáni utca végéről a városha bele indulva a honvéd lakatnyáral a Széchenyi körútra kanyarodik, itt áthaladva a szt.-János utcán át a templom elibe vonul. A templom előtt a szt.-János utca felé bal és jobb oldalt állítva az egyházyvédnökség tagjai az egyletek, testületek, körök és társulatok kibontott zászlóikkal várják Ő Eminenciáját ünnepies mezben. Itt sorakozik az iskolai ifjuság is. Felbőre áltözött 24 leány pedig virágcsokorral kezükben, közvetlen a templom főbejáratalánál bal és jobb felé egyenlő számban foglal állást. A templomnak főbejáratalát egész a szt.-János utcának végső sarkáig két sorba felállítva, a helybeli tüzeltők képezendek sorokat. A menetek a templom elé való megérkezése alkalmakor a lovas diszkisérlet egész a templommal a szent-háromság-ter felé fejlődve egyes sorú állást foglal és a megérkező bíbornok-érsek előtt így is tisztelg. Ő Eminenciája a templom előtt kocsijáról leszáll, itt a plébános üdvözli, azután az egybegyűlt vidéki papság által egyházi díszben körülve a templomba kísértetik, hol imáját végezvén termébe visszavonul, fogadandó a külön is tisztelgő öhajlandó küldöttségeket. Este fél 9 órákor fáklýás zene, gyűl hely a szt.-György téren este 8 órákor, a mikor 100 db. fáklýa csakis tekintélyes polgároknak fog kiosztatni. A sorakozás idejét mozsár lövések jelzendik.

A fáklýás menet a tüzeltők és azok zenekarának kíséretében a fouteán keresztül a Deák körútra irányítva a Basa utcába hátulról bekanyarodik, innét a szt.-Háromság téren keresztül haladva Ő Eminenciája plébániái lakásának ablaka alatt a fáklýások felkörtü állást foglalnak, még a helybeli dalárda — háta mögött a tüzeltőkkel és ezeknek zenekarával — a félkör középre áll. A dalárda előtt szemben azon ablakkal, melyen Ő Eminenciája netán látható Jesz, dr. Margalics Ede szónok fogalánd állást. Amint a fáklýás menet a fenelbéli rendben felállott, a tüzeltő zenekar a zenéléssel fellégy, mire a dalárda működése kezdődik. A dal bevégezése után dr. Margalics Ede szónokol, ezután következnek a zenekar, végre ismét a dalárda előadása és erre induló. A fáklýás menet visszavonulása a szt.-János utcán át a Széchenyi körút felé és innen a bajai utcán a szt.-György térra, azon rendben történik, mint maga a felvonulás végbevitetett. A bevonulás irányba eső utcák lakói már eleve is kérésnek hízának, ablakaikat kellőleg fellobogózták, virágokkal, szönyvekkel feldíszítették, hogy a bevonulás ünnepélyessége ezáltal még inkább emeltessek. A fáklýás menet irányába eső házak ablakait kivilágítani az illektó már ezuttal is megkérteszték.

A templom előtt örökendő gyalog rendötök ügyeheli foguak arra, hogy a szt.-János utcától a Tárcazy házig legalább 6 méter szélessé kocsint nyitva tartassék, hogy a templom előtt leszállandó kíséretök gyorsan a Tárcazy ház elé hajtva ott sorba megállhassanak. Június 25-én 9 órákor reggel behámlás. 4 órákor délután 50 terítők díszeléb a plébánián, melynél ez első felkiosztást az apátplébános házigazda fogja Ő Eminenciáját mondani: 1/7 órákor este elutazás Apátinába a Dunához. A bevonulásnál jelenvolt kíséret tagjai kértetnek már 1/4 órákor a sz. Háromság téren fogataikkal megjelenni hogy Ő Eminenciáját a városból kikérésérvén elutazása is minél díszese legyen. Az elutazásnál Ő Eminenciája fogata megye legelőli, utána a polgármester, azután a helybeli apát-plébános, végre a többi fogatok, mégis ama változással, hogy a városból való kihajátást az Iskola utcán keresztül a Vadászterti szálló felé az apatini utnak törtetnek. A kísérő menet a bukóváci erdőnél megáll, a polgármester a város közönsége nevében itt Ő Eminenciájától búcsút vesz, ezután a kísérő fogatok tetszés szerinti vagy visszatérnek vagy tovább kísérik Ő Eminenciát.

A róm. kath. egyházyvédnökség részéről dr. Haynald János bíbornok-érsek megérkezése alkalmából rendező ünnepélyek rendezőül Fejér Gyula apát plébános, Czudler János rendőr-főkaptány és Várter Károly ügyvéd küldeték ki.

Váli Béla szabadkai volt tanár helyettes folyó hó 15-én a bölcsettudori vizsgálatot sikeresen kiállotta.

A bérmálási szentségek kiosztása folyó hó 25-én veszi kezdetét a róm. kath. plébánia templomban, mely előtt maga az érsek csendes misét mond. A mise alatt helyb. urhölgyek s a dalárda tagjai Zangi egy latin miséjét énekelik. A mise után az érsek praedikációt fog tartani.

A régi 5 frtos állanajgyek e hó végével, a 100 frtos bankjegyek pedig a jövő hó végével folyamton kívül helyeztetnek.

Emilittök lapunk múlt számában, hogy városunkban is zsidóellenes iratokat árusítanak el. Erre azonban senki se hederít. Mi ezermel ünnepélyesen ismét óvást teszünk az ellen. Felhívjuk ismételve rendökaptányunk figyelmét rá. Ha beleegyeznek abba, hogy városunk békés polgáraitársának szívébe a mély megvált birtsek el: úgy lássa ó maga, hogy mi fog belöle következni. Mi másodsor figyelmeltettük, hogy ezt ne turtje. Ezuttal is tudomásár. hozzuk, hogy több megye főispánja jelentést tett arról a belügyministeriumhoz s általában mindenütt keményen büntetik az izgatokat. Csúpnán nátnak szabad a vásár, csúpnán Zomborban járnak-kelnek az úzértkedök s adják boldog-boldogtalannak a szemtelen ráfogásokkat saturált nyomatványokat. Senkinek se jut eszébe az iratokalfogalmai vagy az izgatás ellen erőlyesen fellépni. De ha a következesnek halut útnek ki, — mi részen leszünk annyit mondhatunk!

Felhívjuk olvasóink figyelmét a mai számunkban közzeltet S o m l y a y P. hirdemétyére. A nevezett rendkívüli egyínség 450 fontot nyom s mindössze 22 éves, beszél négy nyelven, magyarul, németül, francziánul és hollandul. Hat láb magassággal bír s szeriát Európa egyik legnagyob (2) emberrel!

nöm a bókot? . . . S mit használt, hogy az egyik a corpus iurisra, a másik valamennyi philosophusra esküdött, hogy nem bók a mit mond, hanem szent valóság? Paulus semmi a világban nem tudta abbéli hitében megrendíteni.

Erre már azután komolyabb lett a két imádó. Negidius gyauakodni kezdett Ageriusra, az pedig viszont Negidiusra. Egyik a másikra. Egyik a másik lépteit Argusként vizgátta.

S a mint azután szilánkot kapott a szerelemföltés, feledve lett az ius romanus, s feledve lett a „reine Vernunft.”

Negidius egyszer látogatást kapott Agerustól. Mintha a ius a philosophiát látogatná meg.

— Mi ismerjük egymást, szolt Negidius a magát bemutató Ageriusnak.

— Nekem is úgy tetszik; válaszolt az zavartan.

— Én önt igen gyakran látom — y Paulus k. a. a. nál.

— És én önt még gyakrabban.

— Rokona ön ezen urhölgynek?

— Én nem, és ön?

— Én sem.

Hosszu szünet állott be. Ageriusban fölebredt a ius Romanus, Negidiusban a „reine Vernunft.” . . .

— Mintán ön nem rokona ezen tisztas hölgynek — szólalt fel végre Agerius, világos, hogy más egyéb vezérli lépteit bók, s ez a más egyéb a szerelem.

Erre Negidius hozzáteközp replikázott:

— Jóllehet ön a logikát semmire sem becsülé, — igaz van, mert én szerelmes vagyok valóban. De logice: minthogy ön e dolog iránt érdeklődik, minden alapos ok nélkül, világos, hogy ön is szerelmes.

— Nekem semmi közöm az ön logikájához, duplikázott vissza Agerius; de mondja meg, mi jogon táplál

ön szerelmet Paulus kisasszony iránt. — A ius kérdezte ezt a philosophiától.

A philosophia nem hátrált meg, hanem erős csapást mért a iusra.

— Nos tehát. — ezen tisztas leány engem viszont-szeret.

— Viszontszereti, kiáltott föl a jogász meglót-róknoza; demonstrálja ezt nekem!

— Én mondom önnek, s ezzel elég.

— S ha én azt állítanám, hogy az a lány engem szeret.

— Akkor kényszerítve volna azt bebizonýítani.

— De én csak hasonlókép állítom, s ezzel elég.

— Nos hát én megelégszem.

— De én nem! dühöködött a ius, önnek vissza kell vonnia előbbi állítását.

A philosophia pedig nem lehetett inconsequens. Mindkettő a fölött gondolkozott, mikép oldja meg a gordiusi csomót.

— Kétségtelen, szolt Agerius, hogy mi vetélytársak vagyunk.

— S kétségtelen, szolt Negidius, hogy mindkettelen egyenlökép jogosítanak vagyunk.

— Világos, hogy szeretjük a lánykát.

— S világos, hogy a lányka csak egyikünket szeretheti.

— De melyikünket?

Ismét kincs pousa állott be. A ius azon töprekment mint lehetne e kérdésre megfelelni. A philosophia pedig egyáltalán lehetetlennek tartá ezt.

Végre Agerius így szolt:

— A lányka nem tud közölünk választani.

— A lányka egyenlökép szeret bennünket.

— De csak egyikünk lehet boldog.

— Egyikünknek le kell hát mondaní.

— De melyikünk?

Ismét hosszú szünet. A ius végsöt határozott. Tul akadt lenni a litis contestatió.

— Verekedjünk meg!

A philosophia elevenét érzé tapogatói.

— Megverekedni? az elevem ellen van.

— Magyarazza meg.

Negidius fölegyesedett. A „reine Vernunft” szó-lani kezdett:

— Ön nekem párbajt ajánl! Miért? Mert mindkettelen egy lánykát szeretünk, a ki nem tud közölünk választani. Minután egyikünknek le kell mondaní, az azt egyikünk se hajlandó megtenni, — kell bizonyára oly eszközzel éltnök, mely e vitát a legizgatóságosabban dönti el. Teny az, hogy én szerelmes vagyok, s boldogtalan, ha szerelmem tárgyát nem bírhatom, viszont ön is ugy. Itt tehát a párbaj, mely egyikünk életét oltja ki: a legheylesz eszköz. De várjunk csak. Nekem vannak szüleim, rokonaim, ismerőseim; önnek is. Ha elbuknám, nagy fájdalomt okoznék ezeknek, s ugy ön is. De én nem csak szerelmem és ezzel boldogságomnak, én a társadalomnak is tartozom élni. A mi életemmel illeti tehát nem rendelkezem fölötte. És senki se, kivéve a véletlen, a sors vagy az isten. Az emberi lét össze van kapcsolva egymással. Lányszem, melyet nem szabad az embernek megbontani. Elég siralmas, ha megbontja a sors. De lássuk a párbajt. Bizonyos, hogy a két ellenfél közül egyik vagy jobban kezeli a feyvert, vagy mindkettelen egyenlökép ebben. Az előbbi esetben a párbaj gyilkosság, mit nem kell hosszasan bizonyítanom. Az utóbbi esetben, ha minden jogszereten folyik, mint kell is, hogy jogszereten folyjek: a véletlen dönt. Ha pedig a véletlen kezében van ez, mert kell a véletlen arra felhívni, hogy egyikünket szemelje ki a halálra, midőn emberiség szempontról élni mindkettünknek kell, s a vitás tárgy — nem maga az élet. A véletlen — minután két egyenlökép jogos fél között va-

Pavlovičs Jenő megyei árvászeki tünök a mult napokban jogtudori szigorlatot tett s ünnepélyesen jogtudorá avatottá.

Conradi-lovarda. A fahagaszokkal előre hirdetett czirkusz-társaság szombat óta csakugyan megkezdte előadásait városunkban. A társulat megérdemli, hogy hehebben írjunk róla. Ezuttal helyszíne miatt azt nem tehetjük, de legközelebb tércza-czirkben fogjuk ismer-tetni. Egyelőre csak annyit, hogy a világhírű Renz-lovarda mellánt áll, mint ilyen az első helyen, mert előadásai legnagyobb mérvben fölélik mindazt a hajme-resztőt s látványost, a mit csak egy czirkusz fölmuta-hat. De Conradi társulata, bár erős s szám tekinteté-ben jóval hátrább áll, de mutatványaival megközelíti azt. Társulatának csaknem minden tagja ügyes gymnastikus, s mindegyik produkál olyast, a mit bátran beállíthatnánk Renz lovardájáé. A közönség igen nagy számban látogata a lovardát, az első helyek mindennap tömve van- nak előkelő közönséggel, s a karzat sem üres. A lovarda nem zámíthatja magát jogosan a magas művészetek közé, s általános felfogás szerint a színeszettel messze elmarad. Amde, ha közelebről bíráljuk s látjuk péld, hogy a színeszét körében milyen elemek találhatók, hogy ott olykor a szerep-nem-tudás, s ügyetlen alakítá-s utajtja a közönséget, holott itt mindenik tag ugyászól-ván életével kezeskedik szerepeért, némi megfejtést nyer az a körülnyém, hogy a lovarda a helyb, arenát megosztotta látogatóival, s a színeloadások alatt igen gyér publikumot találunk ott.

Angelis Germán patriarcha, eddigi áldásúsz tevén-kenysége legfelsőbb kir. elismeréséül a vas korona-rend nagy keresztjét fogja legközelebb kapni.

A királyné kedvencei állatai, a ló és papagáj közt harmadiknak áll az újfundlandi nagy eb, Mária Valeria foherzegő gyermekekori játszóháza, mely évekén át folyószott ott volt a fényképek, a kis foherzegő mellet-t mint hiú kísérője. Erszébet királyné sétált alig te-hette, hogy a bozontos, fénylő szőrn nagy újfundlandi eb me kísérte volna. Egy ízben még nagy büjha keverte a királynét. A vár alatt sétált a felséges asszony és sem-mi rosszat nem sejtve, mellette s Ferenczy Ida k. a. mellett az elmaradhatlan kísérő, midőn egyszer a kis házak egyikéből, roppant ugatások közt három neki va-dult komodor törtétt elő és megrögzömta a nagy fekete ebet. Külömben az újfundlandi kutyák roppant erősek és bátrak, háram más ebbel is sikra szálnak, de a királyné ebe a jó élett elkényesztés következtében szinte bárány-jámorságúvá lett és roppant megijedt vaknerő ellen-ségeitől. Erővel a királyné szomszéd ságába tolakodott, menekülni akart üldözöitől; a felséges asszony napar-nyójevel ügyezgett az ebeket eljjeszteni, de nem siker-ült és már-már katasztrófa áll be, ha a budai ügyvéd vas botjával el nem riasztja a homondorokat. A királyné mosolygva köszönte meg az ügyvédnek, hogy hiú kísérőjét megmentette.

Apatinban f. hó 15-én a községi képviselő testület megyei alsópár elnöklete alatt félhivatalos ülést tar-tott, melyen az apatini utcazi zavargásokból eredt ama bálhédelmet tárgyalták, mintha Apatin jozan intelligens közönsége zsidó-heceket akarna inscenizálni. A tár-gyalás folyamán maga a községi bíró s többen nyíltan kimondták, hogy az a kisebbsérvű s némleg antisemi-

laszt, csak azt cseleksz, hogy egyiket megfosztja jogá-tól, hogy a másik azt háborítatlanul gyakorolja. Tehát a véletlen csak a jogot fosztja meg, s adja egyszerűs-mind. Ostobaság lenne, ha e joggal egyszerűs-mind élet-ünket is a véletlen elébe dobók.

A ius elnémett e szavak hallatára. Ugy tetszett neki, mintha kivételkötnek lényéből. Mert mindbe-t be kelle látnia. Sőt neki kella vala ezt állítani. S most ugy állt itt, mint a ki vagy meghódol, vagy ellentáll.

A philosophia folytató:
— Miatán Paulin kisasszonyt bírn akarom s ön is: egyikünk sokat akar. Kérjük hát fel a véletlent, hogy válasszon közlünk. A melyik iránt kegyes lesz, az folytassa udvarlását az említett kisasszonynál mind-addig, míg czelelőz nem jut; a másik pedig feljő se közeledjék többé.

A ius fölemelé kezét — és parólat adott a phi-losophiának.

— Ugy legyen, szolt a jogász. De hol vegyük a véletlent.

A zsebemben van, szolt a philosoph triumphiális arccal, s milyen zsebébe nyúlt, honnan egy fényes 4 krost vont elő.

— Fej vagy irás? kérdezte a jogásztól.

— Fej! válaszolt az.

A philosoph felhajtá a végzetes pénzdarabot; az lehullt és Schlegel, Kant s hol vagytok ti bölcsék any-nyian! . . .

A jogász győzött. Vajjon ugy-e?
A philosoph: mert neki megmaradt az élete . . .
S Paulin kisasszonynak már most csak vární kell 6 hosszú évig . . .

tikus utcazi botrány, s általában minden e nemű tüntet-és Drach Antal apatini káplán folytonos igazatá-saiból eredt. Alispán ur maga is meggyőződött erről, s egy pár Drach ellen bizonyító iratot hivatalosan le-foglalt. Az elkekeredés Drach ellen nemcsak zsidók, de a keresztény körökben is nagymérvű s mindenütt azt bangoztatják, hogy a nevezett káplánt el kell Apa-tinból helyeztetni. Mi az egész ügyről hallgattunk volna, ha a „Bá e s k a” legutóbbi számbán D. A. nem em-líti föl ezt az ügyet, s egyuttal nem akarja azt tévesen holmi légből kapott vallás háborútsáknak betudni. Való-ban arczatlanság, hogy D. A. maga mer ebben az ügy-ben felszólalni. De biztosítjuk, hogy Ó Eminenciájáé bizonyossá viselt dolgait! Elhelyeztetése több mint bizalmas.

Csóka Sándor szintársulata f. hó 21-én tartá bucsueloadását az arenában, mely alkalommal a „Kis menyecske” című ismeretes operette adott, a czímserzophen Enyárv Sarollával. Egyedül Enyárv k. a.-nak köszönheti az igazgató, hogy egyuttal nem üres ház előtt tartotta bucsuzóját. A darab kifogástalanul, s a kisasszony kitünően énekel. Különösen a csalóánydall gyujtott, melyet oly szépen énekel, hogy a közönség zajos tapsokkal megújratja. Volt azután is taps. Innen a társulat B-Gyulára megy.

Mult számunkban „egy szótart esküdt” feliratú közleményünkben azt állítottuk, hogy a jogtalanul bántalmazott közs. orvos a bünt. feljelentést már megtette. Levelezünk most arról értesít, hogy a nevezett esküdt bünbánólag fordult a megbántott orvoshoz, s bocsánatot kért tőle, mire az megígérte neki, hogy a feljelentést visszavonja. A bocsánat kérés egészen helyén való dol-g, de az esküdt urnak jövőben jó lesz kevésbé élvezni Bacchus mámorító gyönyörét.

A nyári színevad befejezéséül. Csóka szintársulata teljesen utra készen áll. A bucsueloadás megtartott. Mondjunk néhány szót az igazgató jellemzéséül. Mikor Csóka ur városunkba jött, neki a közönség nem igen mosolygott. Kezdetben üres ház előtt tartott előadásokat. Néhány intelligens egyén azonban a szin-ügy érdekében jónak látta a közönség körében nagy bérletet gyűjteni. Mi ugyan akkor nem helyeseltük ez eljárást azért, mert azt tartjuk, hogy ma már a színeszetenek nincs meg az a missiója, a mi évtizedek előtt volt. A magyarosodást többé nem a színeszét terjeszti. Egyedül támasza a színeszetenek ma az, hogy nemes művészet, melyet gyámolítani kell. Ezt azonban a szó teljes értelmében, vagyis akkor, mid-ön valóban azzal a nemes művészettel állunk szem-ben. Amde ma-nap a valódi művészet privát támogatást nélkülözhet. Kivívja az magának az elismerést egy is. E szerint hát a művészeti szempont is elesik. Nem marad más hátra, mint a kereskedői szempont. A vidéki színeszét csak olyan üzlet, mint akár melyik. Az igaz-gató üzlet-ember, vezetésben Csóka ur, a ki maga nem színész. Elvárja tőle a közönség, hogy jó társulatot szervezzen, legyen ruhátára s könyvtára. Mint tud-juk, Csóka ur társulata honló féiben van. Elment Erdélyi Marietta, elhagyta Enyárv Sarolta s még többen. A „Színeszeti Közlöny” legutóbbi száma oly kemény támadást intézett ellene, a minőt bizonyára Csóka ur provokált, de a mino kétség sezi Kassán való működését is. Közöl egy levelet is, melyet Csóka ur egy férfi tagja intézett a szerkesztőhöz, mely rendkívül sötét árnyat vet Csóka urra. A levelet mi is átvettük volna, mint olyanok, a Kiket Csóka ur nem állott megsértetni, — de abban egy oly kifétel is foglaltatik, állítólag Csóka ur használta volna, — a minót a szem-érem tilt közzétenni. Lássuk azonban miként hálalta meg az igazgató közönségünk nagymérvű pártolását? Azzal, hogy a legérgebb operette-eket vette elő a lom-tárból, előkerült a „Faust”, a „Galathea”, az „Orpheus az alvilágban” stb. Uj drámát se láttunk, új népszim-művet se. N'en parlons plus! Jobb ha a feledés fityo-lát takarjuk működésére. De épüendő színházunk ér-dekében a tanúságot le kell vonni. Az intéző körök gondolkodjanak. Meg kell változtatni a színezgatókat! De ehhez még lesz szavunk.

A tiszta-eszlári eset. Végre a rendkívüli herce-zhureza véget ért. Istóczy és Ovody örfjongo butasága napfényre jött. A sokat zaklatott zsidóság ismét nyugodtan alhatik, míg az a két clown ismét ki nem talál valamit az antisemiták mulattatására, zsidóság bántal-nauzására s az egész ország szégyenére. Szabolcs megye sürgönyileg tudatta a belügyminiszterrel, hogy Solymosy Eszter hullája megtalálottat. A „Köles dülő”-kölésében egy hullát fogtak ki a Tiszából, melyben a szolabiró Eszterre ismert. Az odahivott szülök szintén fölsmerték a leányt. Mintegy 2 hó előtt fulladt bele a szerencsétlen, a kinek halála oly nagy port vert föl.

Ó-Sóve hazafias, lelkes közönsége e hó 8-án „magyar iskolai egyelet” alakított, melynek czéja a berlini „Schulverein” tendenciosus mozgalma nem csak szóval, de tettel is, hazánk javára — ellen-súlyozni.

A legujabb „chik”. Párisban a legujabb hőbort az, hogy valaki „chik”-kel lojje fúbe vagy akassza fel ma-gát, ha öngyilkosságra viszi sorsa. Nemrég egy viládfi, ki természetesen fenekéig ártette az élvek poharát, rá-jött, hogy neki — fúbe kell lonie magát. Mielőtt azonban pszotlyó vett volna kezébe, egy papírdarabba a követ-kező szavakat írta: „Hajl! eset miatt záva!” És ezt kiragasztotta ajtájára. Azzal visszavonul szobájába és — puff! holtan feködt pamlagán. Kívánsága teljesült: egész Páris „trés chik”-nek találta az a feliratos löböt.

Jegyzői szigorlatot tettek f. hó 17-én Nemes Já-nos és Ehrenreich Károly.

Baja város közzulésének 200.000 forintos köl-csön felvétele, ugy 501 hold földnek örök eladisa tár-gyában hozott határozatát a belügyminiszterium meg-erosítette.

Jámbor Pál a szabadkai gym. igazgató végleg megválni készül az intézettel. Nyugdíjaztatásáért folya-mozdott. A közzöt. bizottság, tekintve számos érdemeit a haza, az iradolom, s az intézetnél is, csaknem 18 évi szolgálata után nyugdíját 1400 fttal kéri évenként meg-állapíttatni. Re mellett hogy az érdem e csekély jutal-mát egyhanzulag szavazzák meg a szabadkai törvény-hatoság bizottsági tagjai, ha legközelebb ez ugy szönye-gre kerülend.

Lement a chignonaera. A hajdan oly divatos haj-éket annyira háttérbe szoritotta az angol egyszerű haj-viselet, hogy ma már nemcsak, hogy kereset cikket nem képeznek a csacsogó fodrászok üzletében, de még a csinos szobacucisz is átálla piros arczúnak keretül haszn-álnia. A párisi salomon dámai nem régeiben forraltk ugyan egy tízes össeküvést a sima hajviselet ellen és a bukkott chignonat már vissza is helyezték magas tró-nusára, midőn a hajfregék milliói mikroszkoppal feltün-tetve, egy tudós férj által az élgedeltemeknek bemutaták az össeküvést természetesen dugába dőit. Most ott díszleghe a hosszú hajfonadékt tűnődhetik az elmult dicsőségben, nem háborogtat senmii. A fodrászok sem eszábóják ma már a falusi leányokat azs firték levágá-sára. sot a jámbor vállalkozók azzal nevetik ki, hogy a nagykn gondolt áldozat fejében 10 krt ígérnek.

A gypepmester hatalma. Ki adta neki, — azt nem tudni, de amyi bizonyos, hogy ő gypepmestersége, kísér-ve két konstáblettől végig járja az utcákat, s a hol ebet lát, ott minden további kérdés nélkül végzi hi-vatását. A minap egy nyakovvel ellátott kutyát fogott el, több intelligens úri ember jelenlétében, s daczár azok figyelmeztetésének, hogy az eb tulajdonosát ismer-ik, vonakodott szabadon bocsájtani. Valóságos üzleti spekuláció ez részéről, mert azután váltásdíját követ-elt. Ajánljuk erélyes fokapitányunk figyelme!

A közönség köréből.*

A közönséghez!

A helybeli kereskedők, kivételével a fuszér-árosoknak, — abban állapodtak meg, hogy vasár-nap déltán üzleteiket zárva tartják, kivéve azt a négy vasárnapot, a melyen itt helyben a vásárok szobtak megtartatni, valamint augusztus, szeptem-berben, október s november hónapokat is.

A t. ez. evők tehát tisztelettel felkérnek, hogy áru-szükségeit egy az előző, vagy az utána következő napokon át szerezzék be, hogy a helyb. kereskedő válnának is e korszerű s már csaknem minden városban divó vasárnap déltánitá pihenés lehetővé tétessék.

Tisztelettel
A zombori kereskedők.

NOVELLA-TÁR.

Forradalom alatt és után.

— Regényes korrajz. —
Elbeszéli: **M. Gy.**
(Folytatás az vége.)

Ezen nyomorult az egész forradalom dicsó erényét vétekné tekintette, s azt egyes embereken akarta megtorolni.

Hadnagyunk — a mig őt magát becsémélte, csak hallgatott, de mikor azután Kossuthot gyalázta, felláz-dat benne az elfojtott indulat, végtelen düh áradt el kelében erős csaknem vad s fenyegető hang szolt:

— Fogja be a száját nyomorult áruló, mert ha még egy gyalázó szót hallok Kossuthra, megfojtom kezeimmel itt e helyben!

*) E rovat alatt közlöttekért felelőseget nem vállal a Szerk.

— Mit, még ezt megszeléd, rivalt rá a fokopitány s elszárgult-zöldült a haragolt. Gyorsan a téparancsnok alá s ott váród be büntetésedet, melyet az reád fog mérni.

Elkísértették a téparancsnokhoz. Utközben elgondolta magában . hogy: no te ugyan megadtad magadnak. Bizonyosan főbe lönek, ha csak föl nem akasztanak. De egyiket el nem kerülheted. Kesőbbiséggel s elszántással szívemben léptet be a téparancsnokhoz, eltökélve, hogy semmi szidalmat nem tűr el szó nélkül, ha már ugyanis meg kell halnia.

A téparancsnok szelid jóképű német ember volt, s bárha német, az áruló magyarnál mégis igazságosabb. Egy véletlen incidens is kedvező hangulattal ébresztett föl a téparancsnokban hadnagyunk iránt.

T. i. a derék német éppen nagy zavarban volt s szörnyen átkozta az illy nyelv kacsakáros voltát, mely úgy hangzott fülebe, mint repedt fazék kongása. Előtte egy sírva panaszkodó rácz ember állott, a kinek egyetlen egy szavát sem érté.

Valóságos megmentőjéjé fogadta hadnagyunkat s megragadva kezét, németül ezt kérdezte:

— Ugyan édes barátom, hallgassa ki már, mit akar ez a szerencsés.

Hadnagyunk megréte a rácz szavából, hogy a német katonaság, mely különböző helyeken s így nála is el volt szállásolva, minden szénáját ellopokja, ugy, hogy ha nem segít rajta a téparancsnok, hát bír nem tudja mit csináljon, de mindenesetre tönkre megy.

Megértvén ezt a téparancsnok, kapóra jött tolmácsa által megnyugtató a szerencsés, a ki nagy hállálkodások közt eltávozott. S most hadnagyunk felé fordult s igen nagy nyújasság- s szívéllyességgel kérde:

— S önnek barátom, miben lehetek szolgálatára.

Hadnagyunk torkán alig tudott kihatólni az a valamás, hogy hát ő bizon forradalmár, a ki alázattal jött eszedezni, hogy méltóztassanak őt felakasztani, vagy ha éppen szigorúak akarnak lenni, hát ereszkék szabadon.

Szentül hitte, hogy az a jóképű, szelid téparancsnok egyszerre tigrissé fog változni s menten neki rohan, hogy szétéjje.

De biz annak egy vonása se rándult meg az alatt, hogy ő elmondá jövelele okát. Azután pedig azt válaszolta neki, hogy:

— Csak menjen haza barátom, majd én hívni fogomak idején.

Hadnagyunk bámulva hallotta e jóindulatú szavakat s daczára annak, hogy a későbbi hívatásról tudta, mit jelent, örömmel sietett haza.

A későbbi hívatás nem jelentett egyebet, mint, hogy be akarták sorozni a német katonaság közé.

Ez pedig reá nézve több volt, mint akár főbelövés, vagy felakasztás.

Sohy se ment az a fejébe, hogy már most ő német szóra, esetleg a magyar ellen harezoljon, ha Kossuth új sereggel visszajön, a hogy reményelte.

Hát mikor beidéztek, kapta magát a zsjakokat. Vácúra szokott. Oda szokott még több hasonérelmű magyar forradalmi katona is.

De M. B. kopói hamar kiszimatolták a szökevények rejthelyét, s ok értesítve éről, eltökéltek, hogy most visszazöknek Szabadkára, a hol tán most már nem keresik őket. De az hajjal járt. Mert bizon olyan idők jártak akkor, hogy 3—4 ember ha egyitt volt s csak beszélgetett is, menten Aufaafnak deklarálított s börtönbe cipeltetett. Hát meg ha 3—4 ember kocsinálve találtatott éjnek idején. Az meg valóságos összeküvésnek tekintett, melyet, ki tudja mily büntetéssel nem sújtottak.

Hadnagyunk hát most is furfanggal élt. Parasztruhát öltvén magára 3—4 zsák diót tett a kocsira s mikor beért társaival a város határába, azokat szépen a kocsi felekén elhelyezte s reajuk rakta a zsákokat. Persze mikor az éjjeli őrzjart megállítá s kérdé, mi járathan van, jóhiszemű jámborsággal felelheté, hogy hát biz ő diót hozott elárúsítás végett. Alig tint el az őrzjart csapat valamely szomszédos utcában, már emberek lenn voltak a kocsiról, s a hányan voltak anyyi felé szaladtak.

Magá hadnagyunk pedig haza hajtott. De még az éjjel folkerekedett diós kocsjával, mert agg atya egyáltalán nem látott biztonságot itthon létében, s Temesvárra utazott.

Ott bizon 9 hétig volt földönfutó, szerencsésjére kedves családi körben, hol idejét meglehetősen tölté. Ez alatt idehaza kerestették.

A fokopitány dühe, melyet ki nem űthetett rajta, most szüleit érte, kiket bezárattással fenyegetett, ha fiukat elő nem állítják.

A szegény agg szülök nem tudták, mit tevök legyenek?

Ekkor eszükbe jutott, hogy hiszen ok fiukat pénzen kiváltották a katona kötelezettség alól s később önkényt állott be.

Elment tehát az agg férfi a téparancsnokhoz.

kinek előadta, hogy ő nem akarta fiának megengedni, mikép a folségcs eszszár ellen rebelláljon, miért is pénzért kiváltatta, s a gonosz magyarok később, daczára mindennek mégis elvették s így ebben ő egészen ártatlan.

Ekkép fia érdekében ártatlanul hazudva, vádolóva gonoszszárol a magyarokat, megnyerte a téparancsnok szívét.

De ekkor meg a fokopitány azt követelte, hogy állítsa elő azt az embert, a ki fia helyett katonáskolott. Szerencsére az az ember szintén hazajött.

A aggasztán titkos éjjelen kello fedezettel ráfört amaz ember lakására. A szegény paraszt bizon nagyon megijedt, midőn megkötözték.

De mikor arról értesült, hogy ez csak azért történt, mert neki kell szolgálni a fia helyett, hát ő ki nyilatkozhatta, hogy ezért kár is volt vele fáradozni, mert így is ugy is arra a sorsra jutott volna, hogy jelentkeznie kellett, akkor pedig bizonyosan besorozták volna katonának, mint akárki más fiát is.

Igy aztán hadnagyunk minden további kötelezettség alól föl lett mentve s 9 heti távollét után bátran haza jöhetett.

Es itt elbeszélősem véget érne, ha az igent. Olvasók ezt megengednék. De azt hiszem hogy bizon még nem engedik meg, hanem imgy szólanak hozzám:

Hát te ugyan elmondad, hogy férfiumak forradalom alatt s utáni elményeit. Mondtad is, hogy őrmesterünk, husink, emberünk, végül hadnagyunk. De hát mi ezzel nem vagyunk megelégedve; mert ha az az ur szabadkai volt, hát kíváncsiak vagyunk nevére is.

Megvallom ez igen jogosult kívánság. Mindazon által szerénységem tiltja annak teljesítését.

A mit e részben megtehetek, az mindössze is any-

nyi, hogy idézem Hugó Viktonnak 1793 című forradalmi regényében előforduló amaz állítását, hogy:

„Apám részt vett e háboruban s én beszélhetek róla!”

Felelős szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és lapfajtájdónosok:

Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRDETÉSEK.

Csak néhány napig látható!

Europai és afrikai utazásából visszatért

SOMLYAY P.

Magyarország tölgye,

világ legnehezebb embere

ki rendkívüli testalkata folytán europai hírt nyert

Még eddig hozzá hasonló nem létezett!

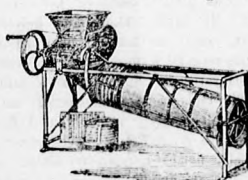
22 éves 450 font nehéz és 6 láb magas.

Látható reggel 9 órától este 10 óráig Molnár István-féle házban, fő-utca 156. sz.

Belepít-díj: 1-ső hely 20 kr., 2-ik hely 10 kr., gyermekek és rang nélküli katonák felet fizetik.

Gutjahr és Müller

Első budapesti Trieur és rostalemez-gyár

ajánlják minden gazdasági kiállításon kitétetett gyártmányaikat, különösen

TRIEURÖKET

bükköny és konkoly kiválasztására a különféle gabna nemekből.

Zombor és környéke számára egyedüli bizonányi raktárunk:

Raichl János vaskereskedőnél Zomborban,

a hol ezen Trieurök eredeti budapesti gyári árának szerint kaphatók.

— Budapesti gyári árának a következők: —

1. a) sz. Trieur szelelő nélkül	65 forint,	szelelővel	75 forint.
1. sz. " " " "	85	"	95
2. sz. " " " "	130	"	150
3. sz. " " " "	160	"	180

40-6

Társas kocsi

KÖZLEKEDÉS.

Van szerencsém a t. ez. utazó közönségnek tudomására hozni, hogy kényelmesen berendezett új

TÁRSAS-KOCSIM

junius hó 20-tól kezdve naponta Zomborból a bezdáni hajó-állomáshoz és vissza

következő rendben közlekedik:

Zomborból Bezdánba d. n. 5 óra 30 perczkor, csatlakozással a fölfelé menő pósthajóval. Bezdánból Zomborba a lefelé menő pósthajó megérkezte után.

Az indulás és érkezés Zomborban a „Vadászkrut” szálloda előtt, Bezdánban pedig az állomásnál történik. — Menetdíj személyenként 1 frt 20 kr.; podgyász 20 kilogrammig személyenként ingyen.

Jegyek előre váltandók

Spitzer Bernát
szállító üzletében Zomborban